

Forbrydelse, som gjør ham uskiftet til at vedblive at tjene som Befalingsmand, eller fordi hans Egemørførlighed bliver saaledes forandret, at han ikke er i Stand til at udføre den egentlige Krigstjeneste, Tjenesten som Kombattant. I det første Tilfælde finder jeg det ganske naturligt, at den Befalingsmand, som mister sin Befalingsgrad, udtjener Resten af sin Værnepligt som Menig, hvorimod Sagen stiller sig ganske anderledes, naar Befalingsmanden paa Grund af en eller anden legemlig Svaghed bliver anset for udygtig til den egentlige Krigstjeneste, uden dog derfor at være udygtig til al Krigstjeneste, og saaledes ifølge de gjældende Bestemmelser maa overgaa i Militærarbejderklassen. Hvorledes Krigsministeriet og Justitsministeriet have stillet sig over for disse Tilfælde, vil komme til at staa klart for det høje Thing, naar jeg meddeler den Korrespondance, der har fundet Sted mellem disse 2 Ministerier og de Bestemmelser, som Krigsministeriet i denne Anledning har taget; jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse meddele, hvad der i saa Henseende er passeret, og oplæse disse Skrivelser. I August Maaned 1870 blev en Sekondlieutenant erklæret „for stedse udygtig til den egentlige Krigstjeneste“, men Kasationskommissionen tog ingen Bestemmelse om, til hvilken Klasse af Militærarbejdere han burde henregnes. I denne Anledning udbad Justitsministeriet sig i Skrivelse af 17de September 1870 Krigsministeriets Uttringer. Foranlediget heraf udtalte Krigsministeriet i Skrivelse af 15de Mai 1871, at det hverken paa Freds- eller paa Krigsfod kunde anvende en Officer eller Underofficer, der, efter at være uddannet ved Hæren som Kombattant, afflediges paa Grund af, at han af en Kasationskommission var erklæret for stedse udygtig til den egentlige Krigstjeneste, i en tilsvarende Befalingsmandsgrad ved de Tjenestegrene, der bestredes af de forskjellige Klasser af Militærarbejdere, at det var i høi Grad stridende mod Hærens Interesser at anvende en Befalingsmand, der er afflediget paa Grund af ham selv utilregnelige Grunde, ved senere Indkaldelser som menig Militærarbejder, og at det derfor ansaa det for meget ønskeligt, om saa-

danne Befalingsmænd kunde udskiftes af Nullen. Ministeriet henstillede derfor til Justitsministeriet, om dette ikke maatte være villigt til at udvirke en allerhøieste Bemyndigelse til at lade saadanne Befalingsmænd udskifte af Nullen, eller, saafremt det ikke troede sig i Stand hertil af Hensyn til Værnepligtslovens Bestemmelser, da at søge § 16 i Anordningen forandret derhen, at Befalingsmænd, der af en Kasationskommission anses for at være for stedse utjenstdygtige til den egentlige Krigstjeneste, altid skulle erklæres for stedse utjenstdygtige til al Krigstjeneste, uden Hensyn til om de mulig maatte findes skiftede til Tjeneste som Militærarbejdere, for at de derefter i Genhold til Værnepligtslovens § 44 kunne blive udskiftede af Nullen. I Anledning af denne Hensætning modtog Krigsministeriet en Skrivelse af 8de Juni 1871 fra Justitsministeriet, hvori dette udtaler Følgende: „Eigesom den af Krigsministeriet i første Række foreslaaede Bestemmelse efter Justitsministeriets Formening vilde komme i Strid med Værnepligtslovens § 44, hvorefter en Værnepligtig, der kasseres af vedkommende Afdeling eller militære Myndighed, kun bliver at udskifte af Nullen, for saa vidt han erklæres for stedse uskiftet til al Krigstjeneste, saaledes maa man ogsaa, da det under de Værnepligtsloven af 6te Marts 1869 forudgaaende Forhandlinger er forudsat, at en Befalingsmand, der er bleven afflediget, fordi han ikke længere er skiftet til at fungere som saadan, ikke bør være fritagen for ved senere Indkaldelser at benyttes i en ringere Grad — jfr. Motiverne til det Rigsdagen i Samlingen 1867—68 forelagte Værnepligtslovudkast, Rigsdagstidendens Tillæg A. Sp. 1553 og 1554 — af hvilket Hensyn de tidligere Bestemmelser i Lov af 2den Marts 1861 § 25 og den allerhøieste Bekjendtgørelse af 26de August 1865 § 18, om at den, der har opnaaet Udnævnelse til Befalingsmand, ikke senere skulde kunne anvendes i en lavere Grad og skulde udskiftes af Nullen, naar han afflediges paa Grund af Svaghed, ere udeladte af Loven af 6te Marts 1869, og den allerhøieste Anordning af 17de September 1869 — finde Betænkelighed ved at søge udvirket